

Πριάπος

Ανάμεσα στα αγάλματα που στόλιζαν την Κοιλάδα των Μουσών υπήρχε και ένα αξιοθέατο άγαλμα του Πριάπου. Από τη φράση του Πausανία «τον θεό αυτό τον τιμούσαν και αλλού, όπου υπήρχαν βοσκοτόπια για κατσίκια και πρόβατα ή μελίσσια», προκύπτει ότι στην αρχαία Άσκη τον τιμούσαν οπωσδήποτε.

Ο Πριάπος ήταν θεός της γονιμότητας, των αγρών και των ποιμνίων, που η λατρεία του απλώθηκε από τη Μικρά Ασία, ιδιαίτερα από τη Λάμψακο, στην Ελλάδα και την Ιταλία. Υπάρχουν πολλές εκδοχές για τη γέννησή του. Σύμφωνα με μία εκδοχή, ο Πριάπος ήταν γιος του Διονύσου και της Αφροδίτης, ή της Νύμφης Χιόνης.

Στον Πριάπο ο ανθρωπομορφισμός προσωποποιεί μια ιδέα που πιθανότατα συναντιέται σ' όλους τους πρωτόγονους λαούς: την ιδέα της γέννησης, της παραγωγικής ενέργειας της φύσης, τόσο στον άνθρωπο όσο και στον ζωικό και φυτικό βασίλειο. Έτσι ο Πριάπος εικονίζεται ιθυφαλλικός, αφού ο φαλλός θεωρείται σύμβολο της γενετικής δύναμης.

Οι αρχαίοι πρόγονοί μας τιμούσαν τον Πριάπο όχι μόνο στα αστικά ιερά του μα και σ' όλη την ύπαιθρο. Τον θεωρούσαν προστάτη των βοσκών, των κοπαδιών και γενικά της κτηνοτροφίας. Αλλά και η μελισσοκομία βρισκόταν κάτω από την προστασία του Πριάπου. Στα αγάλματά του, που τοποθετούνταν στους κήπους ή στις πόρτες των σπιτιών, ο Πριάπος είχε τη μορφή ενός γελοίου και παραμορφωμένου πλάσματος με το φαλλικό σύμβολο. Ο Βιργίλιος τον παρουσιάζει σαν μια ταπεινή θεότητα, «κάτι περισσότερο από ένα αξιοσέβαστο σκιάχτρο», που φύλαγε τους κήπους των φτωχών από τους κλέφτες και τα πουλιά. Αγάλματα του θεού χρησίμευαν και για οδικές πινακίδες.

Στα αγάλματά του συνήθιζαν να γράφουν σύντομα χιουμοριστικά ποιήματα ή επιγράμματα.

Στις θυσίες που του πρόσφεραν συμπεριλαμβάνονταν γάιδαροι, φρούτα, εργαλεία κ.λπ.